

Ideální lidé.

Chceme však raději říci: Lidé, kteří chtějí být ideálními. Ale i tu třeba v první řadě velmi pečlivě vyloučiti úplně všechny ty, kteří si tak říkají nebo se rádi nechávají za takové označovat. Nepatří však ani k těm, kdo chtějí být ideálními. Je to veliká třída změkčile blouznivých lidí obojího pohlaví, k nimž se ještě připojují lidé nadaní obrazností, kteří se nikdy nemohli naučiti ovládati svůj dar a používat ho prospěšně. Musí odpadnouti také ti, kdo jsou stále nespokojeni se stávajícími poměry a odůvodňují tuto nespokojenost tím, že jsou ideálněji založeni než všichni ostatní a že se proto nehodí do dnešní doby. Potom nacházíme ještě spousty tak zvaných „nepochopených“ obojího pohlaví, při čemž většinu tvoří dívky a ženy. Tento druh lidí se domýšlí, že jsou nepochopeni. To znamená, že žijí trvale v domněnce, jako by v sobě chovali poklad hodnot, který není druhá část lidí schopna poznati, když se s nimi stýkají. Ve skutečnosti nejsou však v těchto duších skryty žádné poklady, nýbrž místo nich jen nevyčerpatelný pramen bezmezných, nikdy neukojitelných přání.

Všichni tak zvaní nepochopení lidé mohou být klidně nazváni prostě lidmi „nepotřebnými“. Vždyť jeví se takovými pro život přítomnosti a hoví jen neskutečnému nebo lehkomyšlnosti. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takových věčně nepochopených dívek a žen ústí však žel velmi často do takového života, který běžně označujeme jako „lehkovážný“, jako nemravný. Příliš rády a příliš lehce a také příliš často chtějí se dáti „potěšiti“, což jistý druh mužů přirozeně ví a bez výčitek svědomí využívá. Právě tyto nepochopené budou

však vždy v každém ohledu nespolehlivé. Považují se za ideální, ale jsou úplně bezcenné, takže vážný člověk, který nechová nízkých úmyslů, se jim nejradije vyhne.

Bylo by bezúčelným přinášeti jim pomoc. Také skorem vždy blíží se jim „potěšitelé“ jen se **špatným** úmyslem. Při tom objeví se velmi rychle zvrtné působení, protože na srdci a v náručí tak zvaného potěšitele bude se za několik dní nebo týdnů taková nepochopená dívka nebo žena cítiti znovu „nepochopenou“ a zatouží po novém porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce. Ke všem těmto neschopným skupinám druží se konečně také ještě neškodní snílkové! Jsou zdánlivě nevinní jako děti. Neškodnost takového snílka jeví se však jen vzhledem na účinky vůči němu samotnému, na jeho vlastní osobnost. Není však neškodným pro své okolí a všechny lidi, s nimiž se stýká. Na **mnohé** působí takový neškodný snílek již rozmluvou bezprostředně jako zvolna šířající jed, rozkladně a ničivě. Vývojem svých idejí jest schopen vytrhnouti je z normálního a tím zdravého pozemského života, aby je místo toho zavedl do říše neskutečné a nevhodné pro tuto pozemskou pouť. Podotýkám však výslovně: Nepravím, že by takový snílek byl nečistý nebo špatný. Naopak, může chtíti to **nejlepší**. Bude to chtíti však vždy jako pro tuto zemi neskutečné, prakticky neproveditelné a tím působí pro pozemské bytí ne k pokroku, nýbrž na překážku a zničení.

Ale i mezi těmi, kdo zbyli jako „toužící po ideálu“, musíme ještě rozlišovati a dobře pozorovati. Najdeme pak ještě dva druhy. Lidi po ideálu „toužící“ a lidi o ideál „usilující“. Lidé po ideálu toužící jsou většinou slaboši, kteří stále touží po něčem, čeho vůbec nelze dosáhnouti nikdy, aspoň ne na zemi. Nemohou býti

proto nikdy šťastnými, ba ani veselými. Jsou velmi blízcí skupině „nepochopených“. Časem upadají v chorobnou citlivost, která nevede k ničemu dobrému. Když jsme však lidi takto ostře rozlišili, musíme ty, co nám zbyli naposled, obrazně řečeno opravdu hledati za dne s lucernou. Tak je jich málo. Tyto nemnohé nelze sice ještě nazvati „ideálními lidmi“, ale jak jsem již řekl lidmi „o ideál usilujícími“.

Úsilí o ideál projevuje se jako osobní vlastnost, osvědčující se na zemi. Teprve **to** jsou lidé, které možno plně oceniti. Mají sice velký, často mohutný cíl před očima, ale nikdy se s ním nevznášejí ve vzduchu, nýbrž jsou oběma nohama pevně zakotveni v pozemském životě, aby se nevzdálili do neskutečna pro tuto zemi. Usilují výše stupeň za stupněm, se zdravým pohledem a se zručnou rukou k cíli, daleko položenému. Při tom však nezaslouženě neubližují jiným lidem. Užitek, který přinášejí lidé tohoto druhu, platí zřídka jen jednotlivým osobám. Nikdy však nepřichází tu v úvahu vykořisťování jakéhokoliv druhu, poněvadž pak by označení „usilující o ideál“ nemělo žádného oprávnění. Usilovati o ideál má a může každý člověk, lhostejno jakou činnost provozuje zde na zemi. Může tím zušlechtiti každý druh práce a dáti jí vysoké cíle. Nesmí jen při tom nikdy zapomínati, aby zachoval vše v rámci „**pozemského života**“. Překročí-li tento rámeček, stává se to pro zemi neskutečným a tím i nezdravým. Následek toho jest, že nelze nikdy dosáhnouti **pokroku**, který je hlavní podmínkou a znakem všeho, co usiluje o ideál. Na zemi má člověk povinnost stanoviti si jako cíl nejvyšší pro něho dosažitelné a usilovati ze všech sil o to, aby tohoto cíle dosáhl. Jako **člověk!** To předem vylučuje, aby se staral jen jako zvíře pouze o jídlo a pití, jako to žel činí tak mnozí lidé, nebo aby se nechal bičovati rozumem k dosažení čistě pozemské velikosti

a slávy, aniž by měl při tom na zřeteli jako hlavní cíl všeobecné blaho a povznesení lidstva. Všichni takoví lidé mají pro zemi méně ceny než zvířata, protože zvíře jest vždy neumělkovaně a úplně tím, čím býti má. I když jest jeho účelem jen udržovati v bdělosti tvory, aby tu nenastalo brzdící ochabnutí, které by mohlo míti za následek úpadek a rozklad, protože ve stvoření životní podmínkou zůstává **pohyb**.

Býti bdělým! Člověk skutečně usilující o ideál pozná se tedy podle toho, že se snaží **povznésti** pozemsky stávající. Nečiní to však snad v rozumovém smyslu rozšířením a zveličením k moci, nýbrž **k zušlechtění!** Všechny ideje takového člověka budou však míti také možnost pozemského provedení, které má za následek prospěch pro jednotlivce i pro celek. Ti, kdo po ideálu jen touží, se jen povalují v ideách, kterých nelze prakticky zhodnotiti ve zdravém pozemském životě. Tyto ideje jen odvracejí od zdravého pozemského života a lákají do světa snů, což přináší tu škodu, že člověk přehlíží využitkování přítomnosti k dozrávání svého ducha, jak to má vyvíjeti a vytvářeti ve svém přítomném životě každý člověk.

Vážně vzato, jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami škůdci lidstva, protože uskutečnění těchto idejí by přivedilo jen něco nezdravého, ač sami ze sebe chtějí dobro. Podobají se stavitelům, kteří **v dílně** pečlivě sestavují dům pro jiné místo. Vypadá ladný a krásný ... v dílně. Když však je postaven na vlastní stavenišťě, stojí tu šikmo a nejistě tak, že v něm nikdo nemůže bydleti. Neboť půda byla nerovná a přes největší námahu a úsilí srovnati se nedala. S tím zapomněli stavitelé počítat. Přehlédli správný odhad stávajícího, které bylo pro tuto stavbu dáno jako podmíněné a nezměnitelné! To nedělá nikdo, kdo

skutečně o ideál usiluje!

Ideálně komunistické ideje ve svém provedení nemohou vyrůst z půdy, tím méně mohou v ní zakotviti nebo býti s ní spojeny. Neboť tato půda, tedy lidé, se k nim nehodí! Půda jest příliš nerovná a bude jí vždy! Neboť nelze nikdy na zemi přivoditi stejnoměrnou zralost všech lidí. V dosavadní zralosti bude vždy panovati velký rozdíl, protože jednotlivci jsou a zůstanou duchovně úplně **vlastními a svéráznými** osobnostmi, které se mohou rozvíjeti jen různotvárně. Těmto osobním duchům nemá se nikdy bráti svobodná vůle **nad nimi samotnými!** Dosavadní svobodná vůle **navenek** byla odňata lidstvu při obratu světů vtělením se Božské vůle na zemi. Tato Božská vůle bude navždy zcela přirozeně vládnouti nad vůlí lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Jen niterně může každý jedinec ještě **jednou** rozhodovati o své duchovní cestě, která ho povede ke Světlu zachování nebo k temnotám rozkladu! Snažte se tedy poznati na zemi lidi skutečně usilující o ideál, abyste jim byli nápomocni v jejich konání. Budující, přinesou jen užitek!